

По искането за установяване на противоконституционност на чл. 96 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. - Конституционният съд счита, че твърдяното от вносителя на искането несъответствие на оспорената законова разпоредба с конституционната норма, признаваща на гражданите право на обществено осигуряване (чл. 51, ал. 1 от Конституцията), не е налице. Многократно Конституционният съд е имал възможност да се произнесе в практиката си, че разпоредбата на чл. 51, ал. 1 от Конституцията прогласява като основно право на гражданите правото на обществено осигуряване и социално подпомагане, без да указва реда, начина, принципите и системата на неговото упражняване и практическо прилагане. Преценката за това е предоставена на законодателя (Решение № 21 от 1998 г., Решение № 5 от 2000 г. на Конституционния съд). Държавният фонд за гарантиране устойчивост на държавната пенсионна система по своята правна същност не е осигурителен фонд (тези фондове са изчерпателно посочени в чл. 18 КСО), а е обособена част от бюджета на държавата, и следователно определянето на обхвата на неговите приходиизточници на общо основание е въпрос на законодателна преценка по целесъобразност при избора на мерките за обезпечаване и подкрепа на пенсионната система и конкретно при предвиждане на размера на средствата за постигане на тази цел в рамките на държавния бюджет за съответната година. Относно установяването на противоконституционността на чл. 7, ал. 2, т. 8, чл. 84а, ал. 1, т. 1 и чл. 103, ал. 1, т. 4 от Закона за държавния служител в редакция след промените, осъществени с параграф 14, т. 1, 2 и 3, б. „а“ ПЗР ЗДБРБ 2019, и параграф 15 ПЗР ЗДБРБ за 2019 г. - Конституционният съд приема, че в случая законодателят е излязъл извън конституционната рамка по чл. 116, ал. 1 от основния закон относно изискванията, които могат да бъдат установявани за държавните служители. Оспорената разпоредба на чл. 7, ал. 2, т. 8 ЗДСл накърнява и конституционното право на труд, на трудово възнаграждение и на обществено осигуряване (чл. 48, ал. 1 и ал. 5 и чл. 51, ал. 1 от Конституцията), както и принципа на равенство на гражданите пред закона (чл. 6, ал. 2 от Конституцията), тъй като се допуска различно третиране само на държавните служители, упражнили правото си на изрично посочените видове пенсия по КСО. Наложена последваща забрана за кандидатстване за държавна служба на практика принуждава засегнатите граждани да търпят негативни последици като резултат от законосъобразно и добросъвестно упражненото от тях право на пенсия, с което се нарушава принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията), изискващ приеманите от парламента закони да гарантират правната сигурност. Оспорените от президента изменения в чл. 84а, ал. 1, т. 1 и чл. 103, ал. 1, т.

4 ЗДСл са логически свързани с разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 8 от закона и представляват по същество нейни производни - тяхната противоконституционност следва не на собствено основание, а като резултат от установеното несъответствие на обуславящата ги норма с основния закон. По отношение на разпоредбата на параграф 15 ПЗР ЗДБРБ 2019, Конституционният съд намира, че са относими всички съображения за противоконституционност, изложени в настоящото решение относно разпоредбата чл. 7, ал. 2, т. 8 ЗДСл.